

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 235/08
24.04.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", кога заступа БА, адвокат, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Чачку Гж.1452/07 од 21.11.2007. године, у седници одржаној 24.04.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Чачку Гж.1452/07 од 21.11.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Чачку П.1.1292/04 од 21.06.2007. године, поништено је као незаконито решење туженог од 21.09.2004. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, обавезан је тужени да тужиоца врати на послове и радне задатке које је обављао по споразуму о преузимању радника бр.35/2001 од 02.02.2002. године као и да му накнади трошкове спора у износу од 80.100,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Чачку Гж.1452/07 од 21.11.2007. године, потврђена је пресуда првостепеног суда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 394. став 1. ЗПП због којих се ревизија не може изјавити.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Током поступка је утврђено да је тужилац 2001. године засновао радни однос на неодређено време код туженог за радно место алатничара. После месец дана пробног рада, тужени је увидео да тужилац нема довољно знања да обавља послове израде сложенијих алата за које је закључио уговор о раду, због чега је обављао друге, једноставније послове. Спорним решењем туженог од 21.09.2004. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због неостваривања резултата рада и непоседовања потребног знања и способности за обављање послова радног места на које је распоређен, а радни однос му је престао даном достављања решења.

Код утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито решење туженог којим је тужиоцу престао радни однос. За овакву одлуку нижестепени судови су дали разлоге које у свему прихвата и Врховни суд.

Одредбом члана 104. став 1. тада важећег Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/01), прописано је да отказ уговора о раду из члана 101. став 1. тачка 1. наведеног Закона - неостваривање резултата рада, послодавац може дати запосленом у року од три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од шест месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

Како је тужени сазнао за чињенице које су разлог за давање отказа у току 2001. године, а решење о отказу уговора о раду тужиоцу донео 21.09.2004. године, то су у време доношења спорног решења истекли законски рокови из члана 104. став 1. Закона о раду за отказ уговора о раду запосленом, због чега је тужени изгубио правну могућност да тужиоцу откаже уговор о раду због неостваривања резултата рада.

Наводи у ревизији туженог да није заступила застарелост за доношење спорног решења, јер се ради о отказном разлогу који постоји у континуитету, није основан, с обзиром да тужиоцу радни однос није престао због непоштовања радне дисциплине (која радња може трајати у континуитету), већ због

неостваривања резултата рада и непоседовања потребног знања и способности за обављање послова на које је распоређен.

Ревизијски навод туженог да спорно решење није могло бити поништено као незаконито услед застарелости, јер тужилац застарелост у току поступка није ни истицао, није основан. Суд у парницама из радних односа, пре свега, оцењује законитост отказног поступка, а њега, поред осталог, чине и одредбе о роковима у којима послодавац запосленом може да откаже уговор о раду, које су нижестепени судови правилно применили оцењујући да је истеком законског рока престала могућност отказивања уговора о раду запосленом због насталог отказног разлога.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

НН